

PROGRAMA DE MÀ

Mireia Tarragó & Marc Serra –*Les Nabis*

Petit Palau Cambra

Divendres, 10 d'abril de 2026 – 19.30 h

Petit Palau

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de

**Fundació
Catalunya
La Pedrera**

Amb la col·laboració de:

**ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
CERTIFICACIÓ AMBIENTAL
VERIFICADA
ISO 14001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

**EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION**

Programa

Mireia Tarragó, soprano

Marc Serra, piano

Gabriel Fauré (1845-1924)

Claire de lune

Mandoline

Mel Bonis (1858-1937)

Immortelle tendresse

Le chat sur le toit

Claude Debussy (1862-1918)

Images: reflets dans l'eau (piano sol)

Colloque sentimental

C'est l'extase langoureuse

Green

Pau Casals (1876-1973)

En sourdine

Que curtes, vida meva, són les hores

Lluïsa Casagemas (1863-1942)

Rialla d'abril
Per què t'estimo tant

Isaac Albéniz (1860-1909)
Evocación (piano sol)

Enric Granados (1867-1916)
El mirar de la maja
El tra la la y el punteado
El majo discreto

Erik Satie (1866-1925)
La diva de l'empire
Je te veux

Aquest concert té una durada de 70 minuts, sense pausa.
La durada del concert és aproximada.

Concert enregistrat per Catalunya Música

#cambra

Poema

Fe

per deslliurar-nos d'incendis
calia fer fogueres cremar del tot el sotabosc
és per això que ho sé:

aquestes flames d'ara que ens rodegen
que ens ofeguen que ens asfixien
també ens salven

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Et cal saber

Qui en són els protagonistes?

El moviment Les Nabis (de l'hebreu *neviim*, “profetes”), un grup postimpressionista francès actiu entre el 1888 i el 1900 integrat bàsicament per pintors, va exercir un paper decisiu en la transició entre l'Impressionisme i les primeres avantguardes del segle XX. La soprano tarragonina Mireia Tarragó, acompanyada pel pianista barceloní Marc Serra –tots dos grans especialistes en el repertori de la cançó de concert–, dibuixaran musicalment l'atmosfera d'aquest apassionant moment artístic.

Fruit d'una col·laboració amb la Fundació Catalunya La Pedrera, durant el concert es projectaran imatges de l'exposició “Els Nabis: de Bonnard a Vuillard”, que es podrà veure a La Pedrera del 6 de març al 28 de juny. La mostra, comissariada per Isabelle Cahn, presenta una àmplia selecció d'obres d'aquest grup d'artistes que va tenir un paper clau en la transició entre l'Impressionisme i les primeres avantguardes del segle XX.

Quines són les claus del concert?

El programa connecta l'esperit de Les Nabis i la música del seu entorn amb el moviment cultural de la mateixa època a Catalunya: el Modernisme. Per aconseguir-ho estableix paral·lelismes entre la modernitat pictòrica del grup francès i l'obra de compositors que es feien un lloc al panorama musical parisenc, com ara Fauré, Debussy, Satie o Bonis. A la mateixa època, a Catalunya, destacaven figures com Albéniz, Granados, Casagemas o Casals. El concert convida a gaudir d'obres que evoquen el Simbolisme i la càrrega poètica que impregnen ambdós corrents.

A què he de parar atenció?

Els compositors d'aquesta època van compartir una mateixa sensibilitat estètica, i el programa d'avui n'és un reflex bastant fidel. Les Nabis van mostrar una fascinació

per l'exotisme i l'orientalisme, font d'inspiració per crear mons imaginaris allunyats de la realitat quotidiana. Aquesta recerca d'allò exòtic es troba en el *Clair de lune* de Fauré, que dibuixa melodies suggestives i nostàlgiques, o a *Evocación* d'Albéniz, que, sense fer referència a un lloc concret, està formada per quatre parts que recorden el *fandanguillo*. Una altra de les claus de Les Nabis va ser la seva concepció de la forma i el color, elements prioritaris aplicats en plans de tonalitats expressives que cercaven una emoció més que no pas una descripció. Aquest equivalent es troba a les harmonies suggeridores i la subtil paleta tímbrica de Debussy en peces com ara *Reflets dans l'eau* o en les melodies etèries de *C'est l'extase*, on la veu esdevé color i el color es fa emoció.

Sabies que...

Tan bon punt s'enceta el segle XX, Les Nabis es dissolen. Anys més tard, un dels fundadors, Édouard Vuillard, ho explicava amb una imatge molt gràfica: "*Ens vam quedar com suspesos en l'aire*". El seu testimoni, del 1937, revela la sensació d'haver estat superats per la velocitat dels esdeveniments artístics. Tot just quan començaven a entreveure les seves metes, l'escena cultural ja havia girat full: el Cubisme i el Surrealisme irrompien amb força i la societat estava llesta per acollir-los. Els membres més destacats del grup van prendre camins individuals i es van integrar en altres corrents artístics. El que havia estat un projecte col·lectiu es va diluir, no per fracàs, sinó perquè el seu moment ja havia passat.

Avançament de temporada
2026–2027

Palau
de la Música
Catalana

—Palau 100

DL, 26.10.26

London Philharmonic & Gardner
— Brahms i Sibelius

DC, 04.11.26

Ensemble Pygmalion & Pichon
— *Missa en Do menor* de Mozart

DL, 23.11.26

Hong Kong Philharmonic Orchestra
& Peltokoski
— Mozart i Bruckner

DT, 01.12.26

Accademia Nazionale di Santa Cecilia
& Harding
— Txaikovski i Brahms

DC, 13.01.27

Andsnes, Philharmonia Orchestra
& Salonen
— Beethoven i Bruckner

DL, 25.01.27

Deutsche Radio Philharmonie & Pons
— Wagner i Strauss

DJ, 11.02.27

Batiashvili, Royal Concertgebouw
Orchestra & Mäkelä
— Schumann, Sibelius i Dvořák

DJ, 18.03.27

Passió segons sant Mateu de Bach,
amb Rattle
— Zürcher Sing-Akademie
& Freiburger Barockorchester

DC, 07.04.27

Capuçon, Nederlands Philharmonic
& Viotti
— Dvořák i Txaikovski

DJ, 08.04.27

Budapest Festival Orchestra & Fischer
— *Simfonia núm. 9* de Beethoven

DC, 28.04.27

Perianes, San Diego Symphony Orchestra
& Payare
— Ortiz, Schumann, Bernstein i Bartók

DT, 25.05.27

Faust, Queyras, Schiff, The Constellation
& Gardiner
— Beethoven

DG, 30.05.27

Orfeó Català, Orquestra Simfònica del
Gran Teatre del Liceu & Puig
— *Elies* de Mendelssohn

Abonaments ja disponibles a partir de 266 euros.

Abonaments a la carta a la venda a partir de l'11 de maig
i entrades individuals a partir del 18 de maig.

Més informació a palaumusica.cat i a Taquilles del Palau.

Comentari

De la *mélodie* francesa a la cançó catalana

L'eclosió del lied, la cançó poètica en alemany, durant la primera meitat del segle XIX no trigà a traspasar fronteres. Les creacions de Franz Schubert o Robert Schumann, que elevaren el gènere a fites artístiques comparables a la de qualsevol altre, de seguida inspiraren compositors francesos, com Hector Berlioz o Charles Gounod. De la seva mà naixia la *mélodie*, variant autòctona amb característiques pròpies. En un primer moment foren operistes com ara Jules Massenet els que cultivaren el gènere, però progressivament sorgiren veritables especialistes en el camp de la cançó, estimulats pels versos dels grans poetes francesos. Gabriel Fauré és considerat un dels primers referents en el gènere gràcies a adaptacions de poemes de Paul Verlaine, com *Clair de lune* o *Mandoline*. Posteriorment el geni de Claude Debussy aportà una major complexitat i subtileza a la *mélodie*, amb col·leccions com per exemple *Ariettes soubliées* (*Green, C'est l'extase*) o les posteriors *Fêtes galantes* (*Colloque sentimental*), de nou inspirat per Verlaine. Erik Satie, sempre irreverent, hi aportà el seu gra de sorra amb peces tan brillants com *La diva de l'empire*.

El recital d'avui donarà rellevància a l'obra de dues compositores, com sempre silenciades. Mel Bonis fou companya d'estudis de Debussy i deixà un notable corpus compositiu del qual avui escoltarem dues mostres, *Immortelle tendresse* i *Le chat sur le toit*. *Rialla d'abril* i *Per què t'estimo tant* són obra de la barcelonina Lluïsa Casagemas, a qui s'atribueix la primera òpera escrita per una catalana. Casagemas pertany a la mateixa generació de dos gegants de la música catalana, Isaac Albéniz i Enric Granados. Del primer escoltarem *Evocación*, que forma part de la *Suite Iberia*, monument universal de la literatura pianística. Les *Doce tonadillas en estilo antiguo* constitueixen, juntament amb *Canciones amatorias*, el cicle de cançons més important d'Enric Granados, que a partir dels versos de Ferran Periquet i inspirat en l'obra de Francisco Goya aprofundí en les arrels del folklore espanyol. Finalment, Mireia Tarragó i Marc Serra oferiran també dues peces de Pau Casals, el qual, més enllà de ser un violoncel·lista llegendari, un visionari agitador musical en la seva faceta de director i un referent en la defensa dels drets humans, fou també un compositor notable.

Antoni Colomer, crític musical

Els Nabís: de Bonnard a Vuillard

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Amb el suport excepcional
del Musée d'Orsay

M
O Musée d'Orsay

EXPOSICIÓ A
LA PEDRERA
06.03 - 28.06 / 2026

Biografies

Mireia Tarragó, soprano

Soprano lírica nascuda a Tarragona, el setembre del 2024 va quedar semifinalista del Concurs Internacional Hugo Wolf de Stuttgart juntament amb el pianista Marc Serra. El juliol del 2025 va debutar en el personatge de Musetta de *La bohème* de Puccini, al costat d'Ainhoa Arteta i Àngel Òdena. També té en repertori altres personatges operístics, com ara Micaëla (*Carmen*), Euridice (*Orfeo ed Euridice*), Lucy (*The telephone*), Pamina (*Die Zauberflöte*) i Lauretta (*Gianni Schicchi*).

Ha actuat a la Schubertiada de Vilabertran i de Barcelona al costat de grans pianistes, com Francisco Poyato i Victoria Guerrero, també ha format part dels cartells principals del Barcelona Obertura Spring Festival, LIFE Victoria i Festival de Música Antiga dels Pirineus, entre d'altres, i ha cantat en sales tan importants com l'Auditori Nacional de Bordeus, Auditori de Barcelona, Palau de la Música Catalana i Auditorio Nacional de Música de Madrid.

En oratori, ha tingut l'oportunitat de ser solista en obres com ara *El Messies* de Händel, *El pessebre* de Pau Casals, *Requiem* de Mozart, *Oratori de Nadal* de Camille Saint-Saëns, *Requiem* de Brahms, *Stabat Mater* de Haydn, *Passió segons sant Mateu* i *Missa en Si menor* de Bach, treballant amb directors com ara Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Jordi Casas, Xavier Puig, Dani Espasa i Christoph Prégardien.

També és col·laboradora del Cor de Cambra del Palau de la Música, amb el qual ha tingut l'oportunitat d'actuar a l'emblemàtica sala Walt Disney Concert Hall, a Los Angeles, sota la batuta de Gustavo Dudamel.

Els propers mesos actuarà al Festival Espurnes Barroques amb l'Orquestra del Miracle, dirigida pel reconegut organista Juan de la Rubia, i oferirà un recital amb el pianista Wolfram Rieger a la Schubertiada de Vilabertran.

Marc Serra, piano

És un pianista nascut a Barcelona que combina carrera com a solista i amb una intensa activitat dins del món del lied. Descrit com un músic que *“sembla tenir una relació primària, respectuosa i íntima amb la música, com si l’entengués des del còrtex i li insuflés vida”* («Núvol»), ha estat elogiat per la seva atenció absoluta al timbre i la sensibilitat per evocar matisos sonors, com apunta la «Revista Musical Catalana», que l’ha qualificat amb aquests adjectius: *“subtil, dolç i tendre”*.

Va debutar com a solista als setze anys a l’Auditori Palau de Congressos de Girona amb l’Orquestra del Conservatori Isaac Albéniz, sota la batuta de Lluís Caballera. Al llarg de la seva carrera ha estat guardonat en nombrosos concursos nacionals i internacionals. El 2017 va debutar al Palau de la Música, en el marc d’El Primer Palau, i ha realitzat concerts per Espanya i Suïssa en sales destacades, com l’Auditori de Barcelona i Grosser Saal de la Hochschule für Musik de Basilea, així com als festivals Nits de Clàssica i Jalgi! Voz Festival de Vitòria.

Com a pianista de lied, ha tingut l'oportunitat de debutar en festivals de renom, com la Schubertiada de Vilabertran, Oxford Lieder Festival i LIFE Victoria de Barcelona, tocant en sales com ara l'Auditori de Barcelona i el Palau de la Música.

Va fer els seus estudis de piano a Barcelona amb Maria Jesús Crespo i a Basilea amb Claudio Martínez Mehner. A més, s'ha endinsat al món del lied amb Francisco Poyato i Anton Kernjak, i rebent consell dels mestres Luiz de Moura Castro, Ferenc Rados, Hartmut Höll i Wolfram Rieger.

Marc Serra ha estat becat per la Fundació Güell (2015) i la Fundació Victoria de los Ángeles, amb la qual ha col·laborat en la gravació del CD *Pau i Victòria*. Els últims anys ha estat pianista col·laborador del Màster de Lied Victoria de los Ángeles a l'ESMUC i actualment exerceix com a correpetidor de cant al Conservatori de Badalona.

El gener del 2025 va debutar al Carnegie Hall de Nova York al programa Song Studio de Renée Fleming.

Textos

Gabriel Fauré (1845-1924)

Clair de lune

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et
bergamasques
Jouant du luth et dansant et quasi
Tristes sous leurs déguisements
fantasques.

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie
opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à leur
bonheur
Et leur chanson se mêle au clair de
lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les
arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi
les marbres.

Mandoline

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

*La vostra ànima és un paisatge escollit
per on encisen màscares i bergamascos,
tocant el llaüt i dansant, i gairebé
tristos sota les seves disfresses
fantasioses.*

*Tot cantant en to menor
l'amor triomfant i la vida oportuna,
no semblen creure en la seva felicitat,
i la seva cançó es fon amb la llum de la
lluna,*

*amb el serè clar de lluna, trist i bell,
que fa somiar els ocells entre els arbres
i sanglotar d'èxtasi els brolladors,
els grans dolls esvelts entre els marbres.*

*Els qui ofereixen serenates
i les belles oïdores
intercanvien paraules insubstancials
sota les branques cantaires.*

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fit maint vers tendre.

*És Tircis i és Aminta,
i és l'etern Clitandre,
i és Damis qui, per a més d'una
cruel, feu més d'un vers tendre.*

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues

*Les seves curtes jupes de seda,
les seves llargues robes amb cua,
la seva elegància, la seva joia
i les seves suaus ombres blaves*

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

*giren en l'èxtasi
d'una lluna rosa i grisa,
i la mandolina xerra
entre els estremiments de la brisa.*

Mel Bonis (1858-1937)

Immortelle tendresse

Lletra de René Cresté (1881 - 1922)

Je ne sais plus que ces deux mots:
Je t'aime.

Les soleils pourront briller
et mourir.

Tu peux m'oublier,
me faire souffrir,
je resterai toujours le même.

À quoi bon des mots ?
À quoi bon des vers ?
À quoi bon agir ?

Croule l'univers
si lui survit
l'icône de ta tendresse.

Où devant l'unique idole
prostré
je songe enivré
de ses yeux d'énigme.

Enivré d'ombre, de silence et
d'extase,
ah! pour t'y chérir
je veux croire aux cieux.

Après bien des ans
que des fils pieux
viennent chercher au cimetière
ce qui fut mon front,
ce qui fut mon cœur,

ces exhumateurs inconnus
liront ton nom inscrit
dans ma poussière.

Chère âme, aimons-nous
les jours d'ici-bas.

*Només sé dir aquestes dues paraules:
t'estimo.*

*Els sols podran brillar
i morir.*

*Pots oblidar-me,
pots fer-me patir;
jo romandrè sempre el mateix.*

*Per a què paraules?
Per a què versos?
Per a què actuar?*

*Que s'ensorri l'univers
si en sobreviu
la icona de la teva tendresa,*

*on, davant l'únic ídol,
prostrat,
somio embriagat
dels seus ulls d'enigma.*

*Embriagat d'ombra, de silenci i d'èxtasi,
ah!, per poder estimar-t'hi
vull creure en els cels.*

*D'aquí a molts anys,
quan uns fills pietosos
vinguin a cercar al cementiri
allò que fou el meu front,
allò que fou el meu cor,*

*aquests exhumadors desconeguts
llegiran el teu nom inscrit
en la meva pols.*

*Ànima estimada, estimem-nos
els dies d'aquest món.*

Aimons-nous les jours et les nuits.

Estimem-nos els dies i les nits.

Hélas! nous aurons pour dormir
la nuit éternelle.

*Ai las!, tindrem per dormir
la nit eterna.*

Dans l'irréparable instant, aimons-
nous.
Que tout soit tendresse.

*En aquest instant irreparable, estimem-
nos.
Que tot sigui tendresa,*

Et jamais courroux
dans l'orchangeant
de ta prunelle.

*i mai ira
en l'or canviant
de la teva mirada.*

Le chat sur le toit

Il disparaît...
Où peut-il être ?
C'est son secret.
Par la fenêtre,
Qui donc s'enfuit ?
Son cri bruit,
Bruit encore
Appel sonore
Tendre et strident
Qui se prolonge.

*Desapareix...
On deu ser?
És el seu secret.
Per la finestra,
qui és que fuig?
El seu crit ressona,
ressona encara,
crida sonora,
tendra i estrident,
que s'allarga.*

Et cependant,
Comme en un songe,
On aperçoit
Au plus haut faite du mincetoit
Sa silhouette
Se découpant
Dans la nuit claire.

*I tanmateix,
com en un somni,
s'endevina
al punt més alt del prim terrat
la seva silueta
retallant-se
en la nit clara.*

Il va rampant
Se dresse et flaire.
Dans le ciel bleu semé de feux
La douloureuse plainte s'entend
Car l'amoureuse au loin chantant
En langue humaine lui répond:
Oui! oui! oui!

Or, l'aube a lui claire et sereine
Et la clameur nocturne meurt de
dans l'espace
Craintif du jour,
L'amour s'efface
Adieu l'amour!

*Avança arrossegant-se,
s'alça i flaira.
En el cel blau sembrat de focs
se sent el lament dolorós,
car l' enamorada, lluny, cantant
en llengua humana li respon:
Sí! Sí! Sí!*

*Ara l'alba llueix, clara i serena,
i el clam nocturn mor dins l'espai,
temorós del dia.
L'amor s'esvaeix.
Adeu, amor!*

Claude Debussy (1862-1918)

Colloque sentimental

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux formes ont tout à l'heure passé.

Leurs yeux sont morts et leurs lèvres
sont molles,
Et l'on entend à peine leurs paroles.

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux spectres ont évoqué le passé.

— Te souvient-il de notre extase
ancienne?

— Pourquoi voulez-vous donc qu'il
m'en souvienne?

— Ton cœur bat-il toujours à mon
seul nom?

Toujours vois-tu mon âme en rêve?

— Non.

— Ah ! les beaux jours de bonheur
indicible

Où nous joignons nos bouches! —
C'est possible.

— Qu'il était bleu, le ciel, et grand,
l'espoir!

— L'espoir a fui, vaincu, vers le ciel
noir.

Tels ils marchaient dans les avoines
folles,
Et la nuit seule entendit leurs paroles.

*En el vell parc solitari i glaçat
dues formes han passat fa un moment.*

*Els seus ulls són morts i els seus llavis
flonjos,
i amb prou feines se sent el que diuen.*

*En el vell parc solitari i glaçat
dos espectres han evocat el passat.*

—Recordes el nostre antic èxtasi?

—Per què voleu que me'n recordi?

*—El teu cor batega encara només pel
meu nom?*

Encara veus la meua ànima en somnis?

—No.

*—Ah!, aquells bells dies de felicitat
indescriptible*

*en què ajuntàvem els nostres llavis! —
Potser.*

*—Que blau era el cel, i que gran
l'esperança!*

*—L'esperança ha fugit, vençuda, cap al
cel negre.*

*Així caminaven entre les civades
esbojarrades,*

*i només la nit va sentir les seves
paraules.*

C'est l'extase langoureuse

C'est l'extase langoureuse,
C'est la fatigue amoureuse,
C'est tous les frissons des bois
Parmi l'étreinte des brises,
C'est vers les ramures grises
Le chœur des petites voix.

O le frêle et frais murmure!
Cela gazouille et susurre,
Cela ressemble au cri doux
Que l'herbe agitée expire...
Tu dirais, sous l'eau qui vire,
Le roulis sourd des cailloux.

Cette âme qui se lamente
En cette plainte dormante
C'est la nôtre, n'est-ce pas?
La mienne, dis, et la tienne,
Dont s'exhale l'humble antienne
Par ce tiède soir, tout bas?

Green

Voici des fruits, des fleurs, des
feuilles et des branches
Et puis voici mon cœur qui ne bat
que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos deux
mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux l'humble
présent soit doux.

*És l'èxtasi llangorós,
és el cansament amorós,
són tots els estremiments dels boscos
en l'abraçada de les brises,
és, cap a les branques grisenques,
el cor de les petites veus.*

*Oh, el fràgil i fresc murmuri!
Tot això refila i xiuxiueja,
s'assembla al crit dolç
que l'herba agitada exhala...
Diries, sota l'aigua que gira,
el rodolar sord dels còdols.*

*Aquesta ànima que es lamenta
en aquest plany adormit
és la nostra, oi que sí?
La meva, digues, i la teva,
d'on s'exhala l'humil antífona
en aquest vespre tebi, en veu baixa?*

*Heus aquí fruits, flors, fulles i branques,
i també el meu cor, que només bateja per
a vós.
No el malmeteu amb les vostres dues
mans blanques,
i que als vostres ulls tan bells aquest
humil present sigui dolç.*

J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à
mon front.
Souffrez que ma fatigue, à vos pieds
reposée,
Rêve des chers instants qui la
délasseront.

Sur votre jeune sein laissez rouler ma
tête
Toute sonore encore de vos derniers
baisers;
Laissez-la s'apaiser de la bonne
tempête,
Et que je dorme un peu puisque vous
reposez.

Pau Casals (1876-1973)

En sourdine

Calmes dans le demi-jour
Que les branches hautes font,
Pénétrons bien notre amour
De ce silence profond.

Fondons nos âmes, nos cœurs
Et nos sens extasiés,
Parmi les vagues langueurs
Des pins et des arbousiers.

Ferme tes yeux à demi,
Croise tes bras sur ton sein,
Et de ton cœur endormi
Chasse à jamais tout dessein.

*Arribo encara tot cobert de rosada
que el vent del matí glaça al meu front.
Permeteu que el meu cansament, reposat
als vostres peus,
somii els instants estimats que el
reconfortaran.*

*Sobre el vostre jove pit deixeu rodolar el
meu cap,
encara tot ressonant dels vostres darrers
petons;
deixeu-lo apaiïvagar-se després de la
dolça tempesta,
i que dormi una mica, ja que vós
reposeu.*

*Calmes en la penombra
que fan les branques altes,
amararem profundament el nostre amor
d'aquest silenci pregon.*

*Fonem les nostres ànimes, els nostres
cors
i els sentits extasiats
entre les onades llangoroses
dels pins i dels arboços.*

*Tanca els ulls a mitges,
creua els braços sobre el teu pit,
i del teu cor adormit
foragita per sempre qualsevol desig.*

Laissons-nous persuader
Au souffle berceur et doux,
Qui vient à tes pieds rider
Les ondes des gazons roux.

*Deixem-nos convèncer
pel buf suau i bressolador
que ve a arrissar als teus peus
les ones dels prats rogens.*

Et quand, solennel, le soir
Des chênes noirs tombera,
Voix de notre désespoir,
Le rossignol chantera.

*I quan, solemne, el vespre
caigui dels roures negres,
veu del nostre desesper,
el rossinyol cantarà.*

Que curtes, vida meva, són les hores

Que curtes, vida meva, són les hores
com les hores d'avui!
Que curtes són!

Que curtes i que dolces
sentint batre
sobre mon cor ton cor!

Que blau era el cel
blau aquesta tarda!
Que resplendents i purs
els raigs del sol!

Que perfumada
ton alè ardorosa
penetrant mos pulmons!

¿No t'ha semblat avui,
no imaginaves
que més enllà dels vidres del balcó
tot el món era amor,

calma harmonia
i era tot nostre el món?

Oh, no,
no ho has pensat:

¿què són tres hores
passades junts tots dos,
per sentir al cervell
demanar ales
quan el cor se les vol?

Si el temps ens ha faltat
per repetir-nos
el que ens hem dit tants cops,

com recordar que
hi ha més món encara
més enllà del balcó!

Lluïsa Casagemas (1863-1942)

Rialla d'abril

Avui quin riure el cirerer!
Tot vell com és, quina alegria!
De bon matí, que rialler
m'ha dat, en veure'm, el bon dia!
Ençà i enllà, quan he arribat
a cor obert ha estès les branques
i per la cara m'ha tirat
dues grapades de flors blanques.
No veus? –m'ha dit:– ja torno a ser
lo que altre any i altre any solia...

Quin riure avui, el cirerer!
Tot vell com és, quina alegria!
I ha desgranat en l'arbre vell
un virolai, la *pastorella*,
amb *alegroys* de flor i ocell
i esbojarrada cantarella.

I m'he posat a riure amb ell
i m'he posat a riure amb ella!...

Per què t'estimo tant

Lletra de Josep Carner (1884-1970)

Quan les negroses ombres
pausadament davallen
i el món van emplenant;
quan dormen les violes,
quan les aucelles callen,
llavors pregunto:
Per què? Per què t'estimo tant?

Sobtadament oviro
ta celestial figura
i el teu esguard brillant;
i mon ànima feliç
s'hi vola i s'omple de ventura,
i entre afalacs i besos
m'adormo en tu pensant.

I quan la llum de l'alba
resplendorosa i bella
desperta mon encant,
entre dolcíssimes flaires,
entre sospirs d'aucella,
encara jo em pregunto:
Per què? Per què t'estimo tant?

Per què t'estimo tant!

Enric Granados (1867-1916)

El tra la la y el punteado

Es en balde, majo mío, que sigas hablando
porque hay cosas que contesto yo siempre cantando:
tra la la...

Por más que preguntes tanto:
tra la la...

En mí no causas quebranto
ni yo he de salir de mi canto:
tra la la...

El majo discreto

Dicen que mi majo es feo.
Es posible que sí que lo sea,
que amor es deseo
que ciega y marea.
Ha tiempo que sé
que quien ama no ve.

Mas si no es mi majo un hombre
que por lindo descuelle y asombre,
en cambio es discreto
y guarda un secreto
que yo posé en él
sabiendo que es fiel.

¿Cuál es el secreto
que el majo guardó?
Sería indiscreto
contarlo yo.
No poco trabajo costara saber
secretos de un majo con una mujer.
Nació en Lavapiés.
¡Eh, eh! ¡Es
un majo, un majo es!

El mirar de la maja

¿Por qué es en mis ojos
tan hondo el mirar
que a fin de cortar
desdenes y enojos
los suelo entornar?
¿Qué fuego dentro llevarán
que si acaso con calor
los clavo en mi amor
sonrojo me dan?

Por eso el chispero
a quien mi alma dí
al verse ante mí
me tira el sombrero
y dícame así:
"Mi Maja, no me mires más
que tus ojos rayos son
y ardiendo en pasión
la muerte me dan."

Erik Satie (1866-1925)

La diva de l'empire

Sous le grand chapeau Greenaway,
Mettant l'éclat d'un sourire,
D'un rire charmant et frais
De baby étonné qui soupire,
Little girl aux yeux veloutés,
C'est la Diva de l'Empire.
C'est la rein' dont s'éprennent
Les gentlemen
Et tous les dandys
De Piccadilly.

*Sota el gran barret Greenaway,
il·luminant amb un somriure,
amb un riure encisador i fresc
de criatura sorpresa que sospira,
petita noia d'ulls vellutats,
és la Diva de l'Imperi.
És la reina de qui s'enamoren
els gentlemen
i tots els dandis
de Piccadilly.*

Dans un seul "yes" elle mettant de
douceur
Que tous les snobs en gilet à coeur,
L'accueillant des hourras frénétiques,
Sur la scène lancent des gerbes de
fleurs,
Sans remarquer le rire narquois
De son joli minois.

Dansa gairebé automàticament
i alça, oh molt pudorosament,
els seus bonics enagos amb volants,
mostrant el tremolor de les cames.
És alhora molt, molt innocent
i molt, molt excitant.

Je te veux

J'ai compris ta détresse,
Cher amoureux,
Et je cède à tes voeux:
Fais de moi ta maîtresse.
Loin de nous la sagesse,
Plus de tristesse,
J'aspire à l'instant précieux
Où nous serons heureux:
Je te veux.

Je n'ai pas de regrets,
Et je n'ai qu'une envie:
Près de toi, là, tout près,
Vivre toute ma vie.
Que mon coeur soit le tien
Et ta lèvre la mienne,
Que ton corps soit le mien,
Et que toute ma chair soit tienne.

*En un sol yes, hi posa tanta dolcesa
que tots els esnobs amb armilla
escotada,
acollint-la amb hurses frenètics,
llancen rams de flors a l'escenari,
sense advertir el riure burleta
del seu bonic rostre.*

*Elle danse presque automatiquement
Et soulève, oh très pudiquement,
Ses jolis dessous de fanfreluches,
De ses jambes montrant le frétillement.
C'est à la fois très très innocent
Et très très excitant.*

*He comprès la teva angoixa,
estimat enamorat,
i cedeixo als teus desigs:
fes de mi la teva amant.
Lluny de nosaltres la prudència,
prou tristesa,
anhelo l'instant preciós
en què serem feliços:
et vull.*

*No tinc cap penediment,
i només tinc un desig:
a prop teu, aquí, ben a prop,
viure tota la meva vida.
Que el meu cor sigui el teu
i el teu llavi el meu,
que el teu cos sigui el meu,
i que tota la meva carn sigui teva.*

J'ai compris ta détresse,
Cher amoureux,
Et je cède à tes vœux:
Fais de moi ta maîtresse.
Loin de nous la sagesse,
Plus de tristesse,
J'aspire à l'instant précieux
Où nous serons heureux:
Je te veux.

Oui, je vois dans tes yeux
La divine promesse
Que ton cœur amoureux
Vient chercher ma caresse.
Enlacés pour toujours,
Brûlés des mêmes flammes,
Dans des rêves d'amours
Nous échangerons nos deux âmes.

*He comprès la teva angoixa,
estimat enamorat,
i cedeixo als teus desigs:
fes de mi la teva amant.
Lluny de nosaltres la prudència,
prou tristesa,
anhelo l'instant preciós
en què serem feliços:
et vull.*

*Sí, veig en els teus ulls
la divina promesa
que el teu cor enamorat
ve a cercar la meva carícia.
Abraçats per sempre,
cremats per les mateixes flames,
en somnis d'amor,
intercanviarem les nostres dues ànimes.*

També et pot interessar...

Tardes al Palau

Dimecres, 15.04.26 – 19 h

Sala de Concerts

—*Granada 1920*

Daniel Ligorio, piano

Mònica Glaenzel, narradora

M. de Falla: *Cuatro piezas españolas*, *Suite d'El sombrero de tres picos*, *Fantasia bética*,
Suite d'El amor brujo

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Isaac Martín Salvà – Juan Molina-Martell Ramis – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

